អញ្ចាំសែ ទ្រឹត ប្រ៉ែក័ ខែ

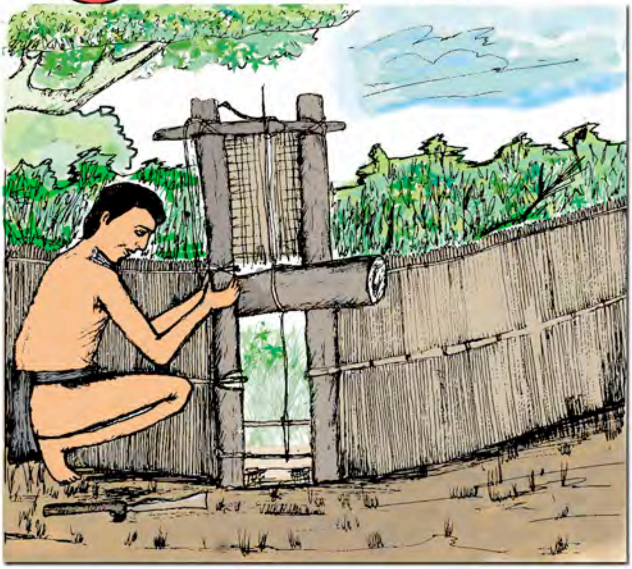

រឿងបុរសធ្វើអង្គប់

និទានដោយ : លោក តាញូវ

រៀបរៀងដោយ : លោក បេច យេក

រូបភាពដោយ : លោក សុភាព

សាគ់ ប៉ាន់ដា ទី កាម៉ាក័ ម៉ោញ ដូវ សិច អ៊ែរ ទ្រឹត អ៊ែរ ឡ្យាំ ប្រ៉ែគ័ ទែ ប៉ាគ់ ព្រី ។ ផាឌី កេះ ប្រ៉ែគ័ កេះ ញ៉ា តារ កាំលើ អ៊ែរ ឡ្យាំ បៃហ ត្រាគ់ ដឹង ម៉ោញ ពៀរ កាតុ ឡ្យក់ ។ អំលើ អន់តីគ អ៊ែរ ឡ្យាំ បៃហ តង់ វ៉ាន់តង់ សឹត តាដោះ ។ តារ កាំលើ អ៊ែរ ឡ្យាំ បៃហ ណាគ្រ អ្វូ ទី ត្រាគ់ ញ៉ា អ៊ែរ កា កាប ផា៖ « បះ ញ៉ា ទែ អា អ្វូ ត្រាគ់ អ្វូ ញ៉ា នីអៀ វ៉ៃ ! យ៉ះ អ្វូ ត្រាគ់ ណោះ អ្វូ ត្រាគ់ អា ទ្យែង កា ត្រាគ់ ដឹង សក់ អង់ការ កា អាញ់ ប៉ាទ្យៃ ។ កេះណោះ សឹត កាអ៊ែរ តង់ វ៉ាន់តង់ តាដោះ ។

ប៉ាគ់ អ៊ែរ ឡ្យាំ បៃហ កាំលើ អន់តីគ ផាឌី កា ត្រាគ់ សក់ អង់ការ តាទិច ។ បៃហ កាអ៊ែរ សក់ អងការ ណោះ តុត ទុញ ផាឌី សក់ អង់ការ ណោះ ផា ៖

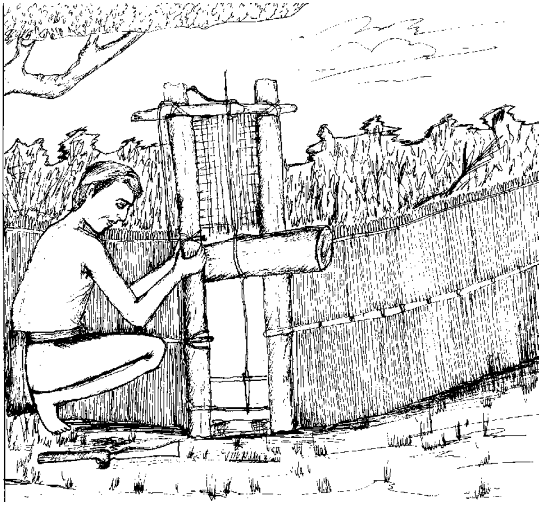

«ញ៉ា អ៊ីស អ្វៃ បៃហ កា អាញ់ ញ៉ា បើ ត្រាគ់ អ្យក់» ទ្រឹត ផា ៖ «ឃឺ! ញ៉ា កាណាគ័ អា អ្វុ កាប»

ផាឌី អ្សក់ សឹត កាអ៊ែ សក់ អង់ការ ណោះ ប៉ាត់ ប៉ើក ។ ទឹល ប៉ាត់ ប៉ើក អ៊ែ ហៃ សឹត ហៃ ៗ ណាគ្គ សក់ អង់ការ ណោះ ផា៖ «ញ៉ា អីស អ្វៃ ហៃ! ញ៉ា បើ ត្រត់ ពុះ » អ៊ែ កា អ្សក់ ពុះ ។ កេះ ពុះ កេះ ញ៉ា អ៊ែ ហៃ ណាគ្គ ។ សក់ អង់ការ ផា ៖ « ញ៉ា អីស អ្វៃ ហៃ ញ៉ា បើ ត្រត់ ឡូះ» ទ្រឹត ផា៖ «ឃឺ! ញ៉ា អ្វៃ អ្លុ កាប » អ្សក់ ឡូះ កាអ៊ែ ។ កេះ ឡូះ កេះ ញ៉ា សក់ អង់ការ ផា៖ « ញ៉ា អ្វៃ ហៃ ញ៉ា បើ ត្រត់ កាកោះ » ទ្រឹត ផា៖ « ឃឺ! ញ៉ា អ្វៃ អ្លុ កាប » ។ អ្សក់ កាកោះ កាអ៊ែ ។ កេះ កាកោះ កេះ ញ៉ា អ៊ែ ជ្រក តាំ ទឹង កេះណោះ ប្រ៉ូង ពឹង អុញ ខ្លះ គ្រុក គ្រុក គ្រុក គ្រុក កាអ៊ែ ហាង ទឹង ណោះ ។ ទ្រឹត អ្វៃ ក្យាត់ អុះ អ៊ែ ឡាំ ជឹន ពរ ទុញ ផិកៗ ។

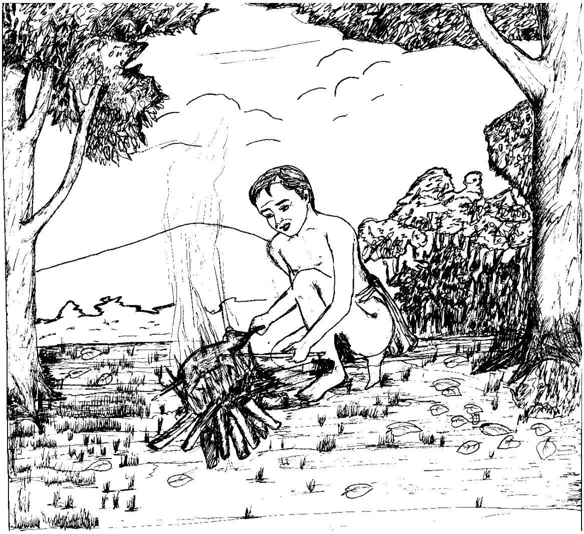

សក់ អង់ការ ផា កាអ៊ែ ណាគ្គ «ញ៉ា អីស អ្វៃ ហៃ ញ៉ា បើ ត្រូគ់ តក់ ម៉ាគ់ សា » « ញ៉ា អ្វៃ អ្ពុ កាប នីអៀ ហះ ?» (ទ្រីត កាប កាណុង ពុត) ។ ទ្រីត អ្ពុ អន់តគ់ កា អុះ អ៊ែ ចឹង ទឹល ទ្បឹង ហី កេះ អ៊ែ ផាៈ « បះ ញ៉ា ទ្បាក់កា ប៊ុច ដោម ប៊ុច អច់ អាញ់ អា ! បះ ទ្បាំ អច់ អន់ទ្រួល ហិ វេស» ។ ទ្បាំ អច់ កាអ៊ែ បគ័ ទឹល ប៉ាគ់ ព្រី អ៊ែ កា សាតាក់ សឹត លើយ ផាឌី អន់តិគ័ ទ្រង ប៉ាតះ អុះ អ៊ែ ។ អ៊ែ ផាៈ « ពិ អុះ សាតាក់ ! ញ៉ា ប៉ាតី ប៉ាតា សាអ្លឹង ណោះ អាញ់ ប្រ៉ូង័ សឹន កេះ ហៃ កា អ្វៃ អ្ពុ កាប» ។ អន់ឌែ អុះ ម៉ិ កា សាតាក់ តាទិច ហាង ផាឌី ទឹល ប៉ាគ់ តើម អ្លឹង តាំងទ្បង ហាវ អ្វៃ កា អន់ឌែ ពឹង តើម អ្លឹង ណោះ ។ ទឹង ទ្រង អា អ្វៃ ខ្ចះ កាអ៊ែ គ្រុក គ្រុក នីណោះ័ ហាង ។ ហៃ កា ទ្រីត ទុញ តាទ្បាម័ សក់ អង់ការ ណោះ កា ទ្បាំ ពួយ ទឹប ទឹង កឹង តាកឹង អ៊ែ ចាក អន់ដើរ ខ្ចះ អន់ដើរ គ្រុក គ្រុក គ្រុក គ្រុក ផាឌី ទឹល ប៉ាគ់ តើម តាំងទ្បង ។

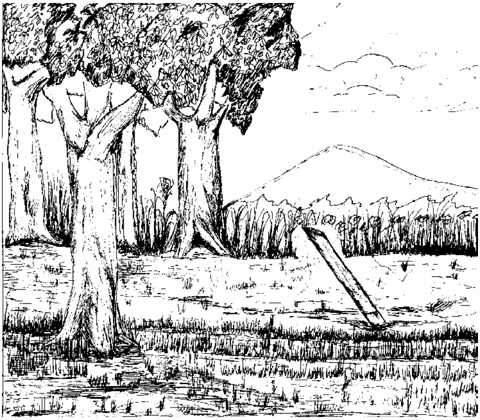

សក់ អង់ការ ផា ៖ «ញ៉ា អន់ដីស
អ្វៃ ប្រ៉គ័ ពឹង តើម អ្លូង ណោះ ?»
សក់ អង់ការ ចឹង ឃឹត ហាវ
តើម អ្លូង ណោះ ផាឌី ទ្រិត កាប
ផា ៖ « អីស ហាវ អន់ ប៉ាអច់
អន់ទ្រូល ណោះ័ ចឹង ដាគ់ ។
កាតាំង ទ្រឹត ផា នីណោះ័ ទឹង ណោះ កា ហាវ អន់ ប៉ាអច់
អន់ទ្រូល តាទិច ផាឌី កា សីគ ផ្ញើ កាគុក កាកាក័ កេះ
តាំងលោ័ កេះ កា ។

ទុញ មុាំង ក្លាំងដាវ់ ឡឹង ណោះ វគ័ បិកឃុន វគ័
បិកឃៀប អន់ឌែ ឡាច់ ព្រី ឡាច់ ទៀក ចាក ស្រាគ់ ចាក
ទឹងគង ផាឌី ត្រគ់ ហះ តាំងឡោ័ ណោះ ។ អន់ឌែ ប៉ប័ កា
អ្វៃ ចោះ តឹម តាំងលោ័ ណោះ អៀង ប្រ៉ុក ប្រ៉ុក វគ័ បិកឃុន
ផា ៖ «ញ៉ា ទិម អៀង កា អា ! ពិ ពិន សឹត រ៉ះ លូ វគ័ កល់
កាណា ម៉ាគ់ ពិន
ក្រោ » ។ វគ័ បិកឃៀប
ផា ៖ « ពិ អ៊ែតះ័ »

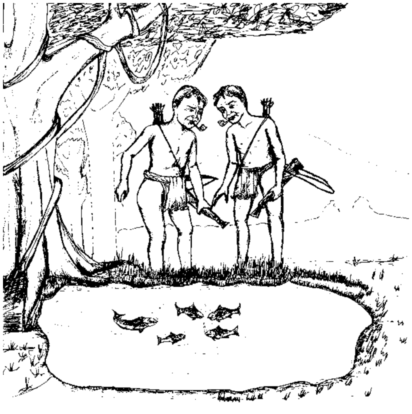

សឹត ហាង វគ៍ ប៊ិកឃុន វគ៍ ប៊ិកឃៀប ណោះ ។ ផាឌី ទឹល ប៉ាគ់ ស្រុក ហាវ កា អន់ឌែ ពឹង ហី វគ៍ កល់ កាណា ។ អន់ឌែ រ៉ះ ផា ៖ « វគ៍ ! ដាវ់ អា ញ៊ឹន ចាក ស្រាគ់ ចាក ទឹង គង ត្រគ់ ហះ ចារ តាំងលោ៍ ។ តាំងលោ៍ ណោះ ថិ ដោច ហះកា អៀង កា ខាក់» ។ វគ៍ កល់ កាណា ផា៖ « តាទិច ប ? ផា តាទិច ម៉ាគ់ អ្លុ អន់តគ់ អាញ់ ចឹង រ៉ះ លូ កាំឡ្យាំង ស្រុក ឡ្យាំ ក្រោ អំលឺ » មួត ណោះ៍ ផា ៖ « រ៉ះ អ៊ែតះ៍ វគ៍ » ។ ផាឌី តាវ កាលឺ វគ៍ កល់កាណា ផា៖ « អឺ កាំឡ្យាំង ស្រុក កាំឡ្យាំង តេះ ទិឌូ ដាវ់ អា ពិន ឡ្យាំ កោះ សាឡ្យេ កោះ ហ្យ៉ាម ម៉ាគ់ ពិន ឡ្យាំ ក្រោ ។ ប៊ិកឃុន ប៊ិកឃៀប ផា តាំងលោ៍ ណោះ អៀង កា ខាក់» ។ កាំឡ្យាំង ស្រុក តេះ ផា ៖ «ពិ ឡ្យាំ កា ឡ្យាំ អ៊ែតះ៍ » ។ ផាឌី ឡ្យាំ សីរ កា អន់ឌែ សាឡ្យេ ហ្យ៉ាម ម៉ោញ ដូវ ម៉ោញ កានយ ម៉ោញ ដូវ ម៉ោញ កានយ កេះណោះ ឡ្យាំ កា អន់ឌែ ប៉ាគ់ តាំងលោ៍ ណោះ ផាឌី ប៉ប៍ កា អៀង ប្រ៉ុក ប្រ៉ុក តាទិច ។

ក្រោ កា អន់ខៃ ផាឌី កា ណោះ តោ័ វ៉ាប្លាក អៀង ក្រៃល ក្រំ បក់ពុះ ពុះ បក់សា សា អន់ដើរ សា ។ សា ឡ្យាំ ម៉ៅញ តាពួច សា ឡ្យាំ ពៀរ តាពួច បគ័ អន់ខៃ កាខ្វាច ប៉ាក្រោ កា កេះ អង៉ការ វ៉ាវ៉េះ សាំងក្រិត សាំក្រត់ ។ អន់ខៃ កាប ផា ៖ « ញ៉ា ត្រគ់ នីអៀ ពិន អា ហះ ? » ផាឌី ឡៃង ណោះ អន់ខៃ កា កេះ វ៉ាវ៉េះ ។ ប៉ប័ នីណោះ័ ប៉ាណូស បក់ បើ តាន័ សា អន់ខៃ អូ ចៃ សា កេះ កា ណោះ ។ បក់ កើត វ៉ាវ៉េះ ណោះ ផា ៖ «អូ ទី ពឿ អុះ ប្រ៉គ័ អា សាបះ កា ទ្រឹត លូ ពៀឡ្យីគ ហាង កិញអៀ ពិ ពិន ឡ្យាំ ប៉ាន់តោ័ អន់ខៃ ឡ្យាខា អន់ខៃ ប្រ៉គ័ កា ពិន នីអៀ » ។ កេះ ផា នីណោះ័ វ៉ាវ៉េះ កា ឡ្យាំ ណាំង

ប៉ាន់តោ័ ទ្រឹត លូ ពៀឡ្យីគ តាទិច ។ ទ្រឹត អ្លូ អន់តគ់ ផា វ៉ាវ៉េះ គិម ចឹង ប្រ៉គ័ កា អន់ខៃ អ៊ែ កា ជៀក ពៀឡ្យីគ សាតាក់ ហាវ អ្វៃ ពឹង តើម តាំងឡ្យង ។

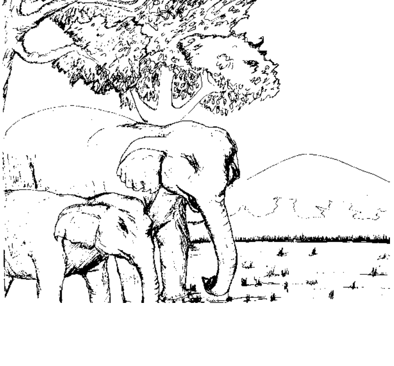

រ៉ាវ៉េះ ណោះ តាឃ៉ិប អន់ឌែ ទឹល ប៉ាគ់ តើម តាំងឡ្យង ។ រ៉ាវ៉េះ អំប៉ាញ់៖ « ញ៉ា អន់ជីស អ្វៃ ប្រ៉គ័ តាំ អ្លង ណោះ ញ៉ា អូ ជីវ ?» ទ្រឹត ផា ៖ « ញ៉ឹន អូ ជីវ អុះ យ៉ះ ញ៉ឹន ជីវ កា អន់ជីស ចឹង ប្រ៉គ័ កា ញ៉ឹន ហង » ។ ទ្យៃង ណោះ ទ្រឹត ផា៖ «តាលៃ អីស ក្យិល ប៉ាឡិ ហៃ ប្លៃ៉ តាំងឡ្យង តោ កា អាញ់ ប៉ាគ់ តេះ » ។ តាលៃ ផា ញ៉ា អីស ចឹង អន់ កា អាញ់ ? ទ្រឹត ផា អាញ់ ចឹង អន់ សំឡី កា អីស ។ ទ្យៃង ណោះ តាលៃ កា ក្យិល ប៉ាឡិ ប្លៃ៉ តាំងឡ្យង ណោះ ប៉ាគ់ តេះ ក្រៃល ។ រ៉ាវ៉េះ សា ប្លៃ៉ ណោះ ផាឌី តោ័ កា អន់ឌែ រ៉ាតូក័ ម៉ូក័ ហា ណោះ ហង ។ វគ័ សាសិន ត្រគ់ ផះ ចាក ពៀល ចាក កប់ ផាឌី ប៉ប័ រ៉ាវ៉េះ តោ័ ក្រៃល ។ អ៊ែ ផា ៖ «យើយ ! ញ៉ា ត្រគ់ តោ័ រ៉ាវ៉េះ អា ?

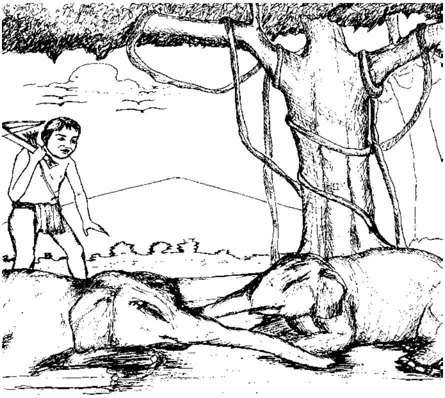

បះ សឺត រ៉ះ លូ កាំឡាំង ស្រុក អញ់ វេស ម៉ាគ់ ឡះ សា » ។ សឺត កាអ៊ែ ហាង វគ័ សាសិន ណោះ ផាឌី ទឹល ប៉ាគ់ ស្រុក អ៊ែ រ៉ះ លូ កាំឡាំង ស្រុក ផា ៖ «អឺ អុះ ម៉ុ ពិ ពិន ឡាំ ឡះ រ៉ាវ៉េះ អាញ់ ប៉ាញ់ ប៉ាគ់ តោ » ។ កាំឡាំង ស្រុក ផា ៖ «ព្លូង សាសិន អា រ៉ាវ៉េះ ឡឹង ចំ ចឹង ទី កា សាសិន អា » ។ វគ័ សាសិន ផា៖ «នីចម័ អ្លុ ព្លូង» ។ ពូ អំប៉ញ់ ផា៖ « ផាណោះ័ ដារ់ ចំ ចឹង ឡាំ វេស ?» អ៊ែ ផា ៖ «ឡាំ កាំលឺ ទៀ ហាង» មុាំង ណោះ ពូ តៃប រ៉ាអ៊ែត ហាង ពូ ។ កាប៉ាច់ វគ័ សាសិន ណោះ អ្វូ តៃប អុះ អ៊ែ ស្វ៊ូ អ៊្វែ សាណាង ប្លែ៉ង តារ កា ប៉ុច ឡាំ ឡះ រ៉ាវ៉េះ ។ អ៊ែ ផា ៖ « បះ ញ៉ា អ្វូ កាតាំង អ្យិរ អោគ បើ តារ ប ប្លែ៉ង អា ? » ផាឌី ជីរ កាអ៊ែ ប៉ាគ់ តេះ ម៉ុត តាំ អង់រឹម ហី ឡក់ កាអ៊ែ ប៉ាអច់ អ្យិរ ដែក រ៉ាចក ដែក រ៉ាចក ។ អ៊ែ ឡក់ នីចម័ កា អ្យិរ ណោះ អ្វូ ថៃ អោគ ខង បើ ទឹល មង អ៊ែ ។

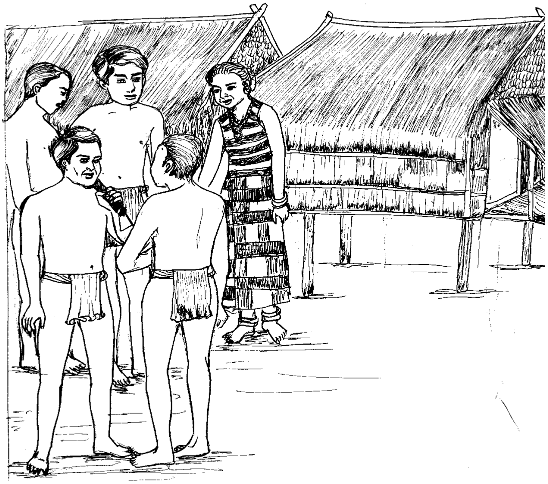

ប៉ាគ់ ប៉្លែង តារ តាទិច ប៉ាក្រា កា អ៊ែ តែប តម័ សាំពែក ។ ចានែក កាំឡ្យាំង ស្រុក កាំឡ្យាំង តេះ ពូ អ្យូវ ហាង សោ សោ អអ់ អអ់ អ្យក់ ម៉ក់ អ្យក់ សាំង ប៉ាន់តាន ឡ្យាំ ឡ្យះ វ៉ាវ៉េះ ណោះ ។ ផាឌី អើ កា អន់ខ្ញែ វគ័ សាសិនះ «អឺ !សាសិន» វ៉ាង៉ាប់ ពូ កោះ អញ៉្ញូជុង ហី អ៊ែ ខប់ ។ ចាក ឡ្យាំ ម៉ោញ ដូវ ណាគ្គូ អើ «អឺ ! សាសិន» វ៉ាង៉ាប់ កោះ អញ៉្ញូជុង ហី អ៊ែ ណោះ ណាគ្គូ ខប់ ។ ឡ្យាំ ពៀរ ដូវ ណាគ្គូ អើ ណាគ្គូ «អឺ ! សាសិន» វ៉ាង៉ាប់ កោះ ឡ្យាំ អញ៉្ញូជុង ហី អ៊ែ ណោះ ណាគ្គូ ខប់ ។ ឡ្យាំ ប៉ៃង ដូវ កោះ នីទៅ ដេល ។ ឡ្យាំ ឡ្យាំ ប្ញ៉ន់ ដូវ កោះ នីទៅ ដេល ។ ឡ្យាំ តាម័ ត្រោ ដូវ កា កោះ នីទៅ ដេល ឡ្យាច់ ចឹង កាតាច់ ខ្ញែក ឡ្យាខ្ញែក ហាង អញ៉្ញូជុង ហី វគ័ សាសិន ណោះ ។ ពូ ឡ្យាំ ឡ្យះ វ៉ាវ៉េះ ណោះ ឡ្យាច់ ឡ្យាង៉ាន់ ទឹប ស្រុក ។ ចានែក វគ័ សាសិន ណោះ អ្វៃ តែប កាអ៊ែ សាំងអ្វឹង នីណោះ័ ហាង ។

ពូ ឡុះ អ្យក់ បុំងឡៃ ដាគ់ បុំងឡៃ ឡាយ៉ាម័ ទិ ប្លី អ្វៃ សល់ ដឹង កាន់តឹង ដឹង អញ់ចឹង ហាង ពូ ខ្លាត ហះ ណោះ ។ កេះ ឡុះ កេះ ញ៉ា ពូ កា សឹត រ៉ាង៉ាប់ ។ ឡៃង ណោះ វគ័ សាសិន អញ់ចាប័ អ្យូវ ប៉ាឌី ប៉ាឌឹ ហៃ ដារ់ ឡាច់ ប្រោក តាំ ចាំងហីគ កេះ អ៊ែ ផា ៖ «ហឹស ! អូ តាន័ កេះ អា ។ ម៉ោញ ទង អ៊ែ តាឡុះ អ្យូវ ឡិ រ៉ាប៉ុង រ៉ាបុំង រ៉ាអិ រ៉ាអោគ កាអ៊ែ ឡៃងណោះ អ៊ែ ផា ៖ «យើយ ! ឡិត ឡោ ពឿ ប្រ៉គ័ អា ហះ ?» ។ ផាឌី អ្យូវ កាអ៊ែ ឡឹង ណោះ ប៉ាងែក ប៉ាង្ហូក ឡាំ ទឹល ប៉ាគ់ តោ ហៃ រ៉ាវេះ ពូ ឡុះ អ្យក់ បុំងឡៃ ទិ ប្លី អ្វៃ សល់ ដឹង កាន់តឹង ដោះ ឌែល ។

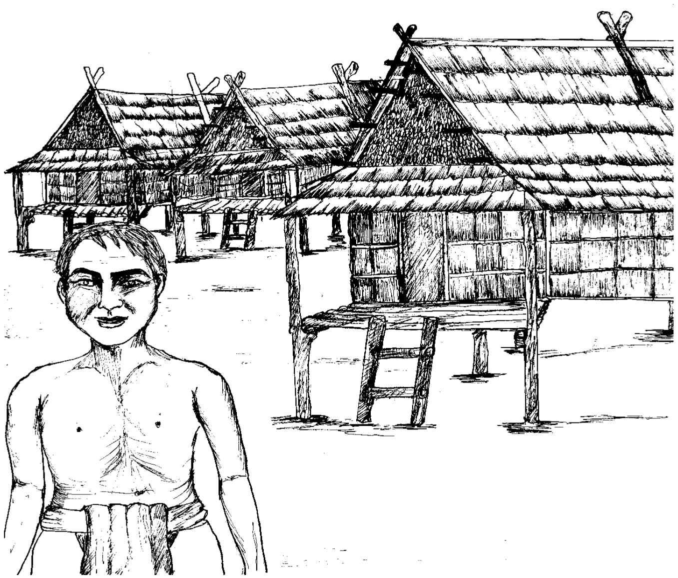

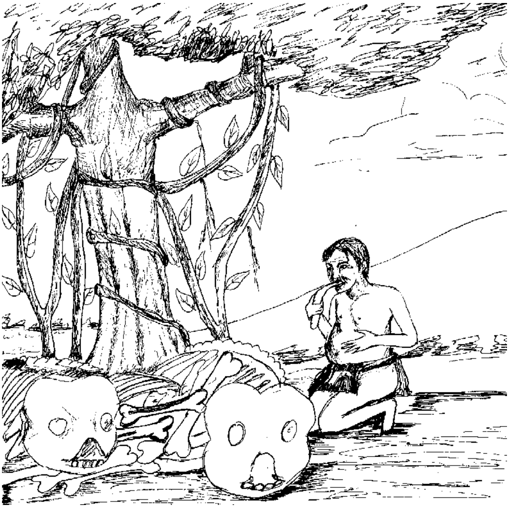

វគ័ សាសិន ហៃ បុាំងទ្យៃ ហះ ណោះ អ្វូ ប៉ប័ ហៃ ហះ អា អ្វូ ប៉ប័ ។ ផាឱី ទ្យៃង ណោះ អ៊ែ ឡាវ៉ាន័ សា កាន់តឹង ណោះ ទិ ប្លី កេះណោះ សឹត ប៉ាគ់ ហី កើ តាកើ ។ បគ័ ទឹល ប៉ាគ់ ហី អ្វៃ កាអ៊ែ ឡាណោរ តាំ ហី ។ ទី ម៉ោញ្ញ ដារ់ ពៀរ ដារ់ ឡឹង ណោះ វគ័ សាសិន ណោះ កាតាំង ប៉ិច អថ់ ។ ឡាំ អថ់ កាអ៊ែ ប៉ាក្រា កា អថ់ នីចម័ កា អ្វូ ឡាច់ៗ ផាឱី ទ្យៃង ណោះ អីគ ចុក កាណុង វ៉ាថ់ ។ ហៃ កា អីគ តាឡាម័ អ៊ែ កា សឹត ប៉ាគ់ ហី ណាគ្ន ។ ទឹល ប៉ាគ់ ហី ផាឱី អ៊ែ សាស្វាល់ ឡាឡាក ឡាច់ អ្វូ អ្លុ អ្វៃ អ្វូ អ្លុ កោប ។ អ៊ែ ផា ៖ «បះ នីចម័ ចឹង កេះ អា អ្យក់ ប៉ាជូ ប ? » ។ ផាឱី ទ្យៃង ណោះ អ៊ែ ប្រ៊ើ ពូ ឡាំ អ្យក់ ប៉ាជូ អន់តើប ។ បគ័ ប៉ាជូ អន់តើប ទឹល ប៉ាគ់ ណោះ វគ័ សាសិន ផា៖ «ប្រ៉ង់ អន់តើប អីស ហៃ ល្ហូង អាញ៉ូ អា ញ៉ា ត្រគ់ អីគ តាំ វ៉ាថ់ កាខាក់ អាញ៉ូ អា ?

ប៉ាជូ អន់តើប

ណោះ កា ប្រ៉ូគ័

តាទិច ហាង សោប

គូគូ គូគូ គូគូ ឡៃង

ណោះ ស៊ល ហៃ

កាអ៊ែ ប៉ាជូ

អន់តើប ផា៖

«ញ៉ា ចឹង ទី អឹស អា ទី ដឹង អន់តីង វ៉ាវេះ ទួម កាណុង វ៉ាច់ ។ កាតាំង អន់តើប វ៉ះ នីណោះ វគ័ សាសិន ផា៖ « យើយ ! ឡៃា ក្លាង ឡៃា ម៉ិត អា កាប ឡិគ័ឡាគ័ ! ពឿ ឡគ់ ចឹង អ្ល ឡាវ៉ាន័ កាន់តីង ឡាវ៉ាន័ អញ៉ចឹង » ។ ផាឌី ពីត ញ៉ុក កាអ៊ែ អន់តើប ណោះ តាំ អំហ្នូវ ។ ណោះ ហាង បះ អន់តើប តាបូក តាប់ កិញ្ចអៀ ។ កេះណោះ អ៊ែ ប្រ៉ើ ពូ ឡាំ អប្បក់ ប៉ាជូ សាំងអៀក ណាគ្គ ។ ប៉ាជូ សាំងអៀក ណោះ ប្រ៉ូគ័ ឡាំ អ៊ែ ណាគ្គ អ៊ែ្វក អ្វក អ៊ែ្វក អ្វក ស៊ល ហៃ កាអ៊ែ ឡៃង ណោះ អ៊ែ ផា ៖ « អ្វូ ទី ញ៉ា អុះ អឹស អា ទី ដឹង អន់តីង វ៉ាវេះ ទួម កាណុង វ៉ាច់ អឹស ណោះ ។ វគ័ សាសិន ផា៖ «យើយ ! ឡៃា ក្លាង ឡៃា ម៉ិត អា កាប ឡិគ័ឡាគ័ ! ពឿ ឡគ់ ចឹង អ្ល ឡាវ៉ាន័ កាន់តីង ឡាវ៉ាន័ អញ៉ចឹង » ។ ផាឌី ពីត ញ៉ុក កាអ៊ែ សាំងអៀក ណោះ តាំ ម៉ូ ។

ណោះ ហាង សាំងអៀក ម៉ូ តាប់ កិញអៀ ។ ឃឹត កាអ៊ែ ណាវ្គ ហាង វគ័ សាសិន ណោះ « បះ ប៉ាជូ ញ៉ា ចឹង ត្រគ់ អ្យក់ អា ? ហាគ់ អ្យក់ ហៃ ប៉ាជូ ក្រឹង ណាវ្គ» អ្យក់ ប៉ាជូ ក្រឹង ណាវ្គ ប៉ាជូ ក្រឹង ប្រ៉គ័ ហាង កាអ៊ែ វិកវុក វិកវុក ក្រឹង ផា៖ « ញ៉ា ចឹង ទី អឹស អា អន់តឹង វ៉ាវ៉េះ អ្វៃ កាណុាង វ៉ាច់ អឹស ណោះ » ។ វគ័ សាសិន ផា ៖ «យើយ ! ឡោ ក្លាង ឡោ ម៉ិត អា កាប ឡិគ័ឡាគ័ ! ពឿ ឡុគ ចឹង អ្លុ ឡាវ៉ាន័ កាន់តឹង ឡាវ៉ាន័ អាញូចឹង» ។ ផាឌី ពីត ញ៉ុក កាអ៊ែ ក្រឹង ណោះ តាំ អំប៊ិរ ។ ក្រឹង កា ប៉ារ់ សឹត លើយ កាអ៊ែ ។ វគ័ សាសិន ផា៖ « បះ ប៉ាជូ ញ៉ា ចឹង អ្លុ វ៉ៃ ?» កេះណោះ អ៊ែ ផា ៖ «ហាគ់ អន់ឌីស ឡាំ អ្យក់ ហៃ ប៉ាជូ ព្រៀក ណាវ្គ» ពូ កា ឡាំ អ្យក់ ប៉ាជូ ព្រៀក ប៉ាជូ ព្រៀក ប្រ៉គ័ ហាង កាអ៊ែ ចាវង ចាវង វគ័ សាសិន ផា៖ «តិ តិ តិ ញ៉ា នែវ អា » ។ ផាឌី ពីត វត់ កាអ៊ែ ព្រៀក ណោះ ណាវ្គ ។ វ៉ាច់ អ៊ែ ណោះ កា ហ៉ែង អឹគ ហ៉ែង អឹគ ក្វា ឡឹង ប៉ាន់ដា អ៊ែ ផា ៖ «បះ នីចម័ ចឹង ឃឹត អា ? កិញអៀ អន់ឌីស ឡាំ ហៃ ប៉ាជូ វ៉ារ់ ណាវ្គ» ឡាំ អ្យក់ កា អន់ឌែ ប៉ាជូ វ៉ារ់ ណាវ្គ ។ ទឹល ប៉ាគ់ ណោះ វគ័ សាសិន ផា ៖

« ហាគ់ ប្រ៉ង់ វ៉ា៉ រអីស ហៃ អីស ប៉ោស ហៃ កា អាញ់ ណើ ញ៉ា ត្រគ់ អីគ កាខាក់ វ៉ាច់ អាញ់ អា » ប៉ាជូ វ៉ា៉ កា ប្រ៉គ័ តាទិច ហាង «ស្វាង ឡូស ឡូស ឡូស ឡូស អ្យាក់ ព្រូក ប៊ិក តី អ្យាក់ កាណើ ប៊ិក តាង ក្សិល អូស ក្សិល ហ៊ៃក អន់ ទិ អន់ ច្រះ័ ឡាច់ អន់តឹង ឡឹង ប៉ាអច់ វគ័ សាសិន អា » ឡៃង ណោះ ផាឱ ស៊ិល កាអ៊ែ កេះ ស៊ិល កេះ ញ៉ា ប៉ាជូ វ៉ា៉ ណោះ កា វ៉ះ ប៉ាញ៉ា កា វគ័ សាសិន ផា៖ «ញ៉ា ចឹង ទី ត្រគ់ អីស អា ដឹង ម៉ោញ វ៉ាក់ ទៀក ណោះ ហាង » ។

វគ័ សាសិន ផា៖ « អឺ ! នីអៀ សាត ពូ ផា ប៉ាជូ សឹត ប៉ាជូ ថាំង ។ បះ ប្រ៉ង់ វ៉ា់ ដែ កាប នីណោះ ដែ កាប នីអៀ ប្រ៉ង់ ហៃ អាញ៉ូ ណើ ប៉ោស អាញ៉ូ ណើ » ទៀង ឡឹង ណោះ ប្រ៉គ័ ណាគ្ន ហាង វ៉ា់ ណោះ « ស្វាង ឡស ឡស ឡស ឡស អ្យក់ ព្រក ប៊ិកតី អ្យក់ កាណី ប៊ិកតាង ក្យិល អូស ក្យិល ហ៊ែក អន់ ទិ អន់ ច្រះ ឡាច់ អន់តីង ឡឹង ប៉ាអច់ វគ័ សាសិន អា» ។ ផាឌី ម៉ុត ស៊្យប តាំ ប៉ាអច់ វគ័ សាសិន ណោះ ក្យិល អន់តីង កាណុង ប៉ាអច់ វគ័ សាសិន ណោះ ក្រិច ក្រិច ក្រិច ក្រិច បគ័ ទិ សាង៉ំ តាឡ្វះ ឡាច់ កាអ៊ែ ព្រិស !ទឹល ស្វាស ក្លេះ ប្រ៉គ័ ណាគ្ន កាអ៊ែ ៖ «ស្វាង ឡស ឡស ឡស ឡស អ្យក់ ព្រក ប៊ិក តី អ្យក់ កាណី ប៊ិក តាង ក្យិល អូស ក្យិល ហ៊ែក ឡាច់ អន់តីង ឡឹង ប៉ាអច់ វគ័ សាសិន អា អន់ ទិ អន់ ច្រះ» ផាឌី ម៉ុត កាអ៊ែ ស៊្យប ណាគ្ន ក្យិល កាអ៊ែ ក្រិច ក្រិច ក្រិច ក្រិច បគ័ ទិ សាង៉ំ តាឡ្វះ ឡាច់ កាអ៊ែ ព្រិស ។ បគ័ ស្វាស ក្លេះ ស្វាស ញ៉ា វ៉ា់ កា ម៉ុត ក្យិល អន់តីង ណោះ ណាគ្ន ទឹល ហាច់ តាពុក ។

វ៉ាច់ វគ័ សាសិន ណោះ កា ហេ្យា វ៉ាញ់ចប័ ។ ទៀ្លង ទ្បីង ណោះ ពូ កា ទ្បាំ ជីន ប៉ាជូ វ៉ារ់ ណោះ សឹត ។ ផាឌី ម៉ោញ ទ្រុ ទ្បីង ណោះ វគ័ សាសិន កាតាំង ប៊ិច អីគ វ៉ាច់ ។ ផាឌី ទ្បាំ អច់ កាអ៊ែរ ម៉ោញ ទង អ៊ែរ កើយ ហាវ គ្រោម អច់ អ៊ែរ ណោះ ទ្បាច់ ប្រោយ កាគុក ។ ផាឌី សាកែ អង់លែង ពៀទ្បីគ ទ្បាំ សា អច់ ណោះ ប៉ាក្រា កា វគ័ សាសិន រ៉ុបទ្បាវ៉ាន័ ប្លប់ អ៊ៃ្វ ក្លាច់ ដឹង ក្យាំង ទ្បាច់ អំបុំាង អា ប្លិម សាំប្លិម ។ ចាក កា អ៊ែរ រទ្បាន ហី ផាឌី មួត សាស្វា ប៉ប័ ក្យាំង សាកែ ក្លាច់ ទ្បីង ពឹរ អ៊ែរ មួត សាស្វា អំប៉ញ់ ផា៖ «ញ៉ា វ៉ិច លូ ក្យាំង សាកែ កាណុង ពឹរ អីស ណោះ វគ័ ?» វគ័ សាសិន ផា ៖ «ក្យាំង សាកែ ទ្បិត ទ្បោ តិ តាត័ ម៉ៃគ អន់ដីស ដោច ពឿ ចឹង អ្ហុ ទ្បាវ៉ាន័ សាកែ ទ្បាវ៉ាន័ កាប៉ូវ អ្លីង ហាត់ អ្លីង ញែក អាញ់ ប៉ាម័ អាញ់ អា តះ័ » ។

ផាឱី តារ កាំលើ ពៀឡ្វីគ កា ពីត វ៉ាពួង អើ សាគែ អ៊ែ ។ ពីត កាអ៊ែ «ប៊ុង ប៊ុង ប៊ុង ប៊ុង » កេះណោះ អើ « ហ៊ឹះ ហ៊ឹះ ហ៊ឹះ ហ៊ឹះ» វ៉ាង៉ាប់ អ្វូ ប៉ប័ ពៀឡ្វីគ ផា៖ « ញ៉ា អ្វូ ប៉ប័ សឹត អ្វូ ប៉ប័ ញ៉ា សាគែ អាញ់ អា វ៉ៃ តៅ៍ ប៊ិក កាប់ តៅ៍ ប៊ិក សា ប ?» ពៀឡ្វីគ ខំ ពីត វ៉ាពួង នីណោះ៍ លើយ ។ សាគែ កាណុង វ៉ាច់ វគ័ សាសិន កាតាំង ពៀឡ្វីគ ពីត វ៉ាពួង ម៉ោញទង អ៊ែ សំប៉ត់ ប៉ុប ពូ ថេះ វ៉ាច់ វគ័ សាសិន ណោះ ក្រៃល តាឡ្វះ ឡ្វាច់ កាអ៊ែ ព្រិស ចោល កា ចោល សឹត លើយ ប៉ាគ់ហី ពៀឡ្វីគ ។ វគ័ សាសិន ណោះ តៅ៍ កាអ៊ែ ចាក្រើ ហា ណោះ ហាង ។

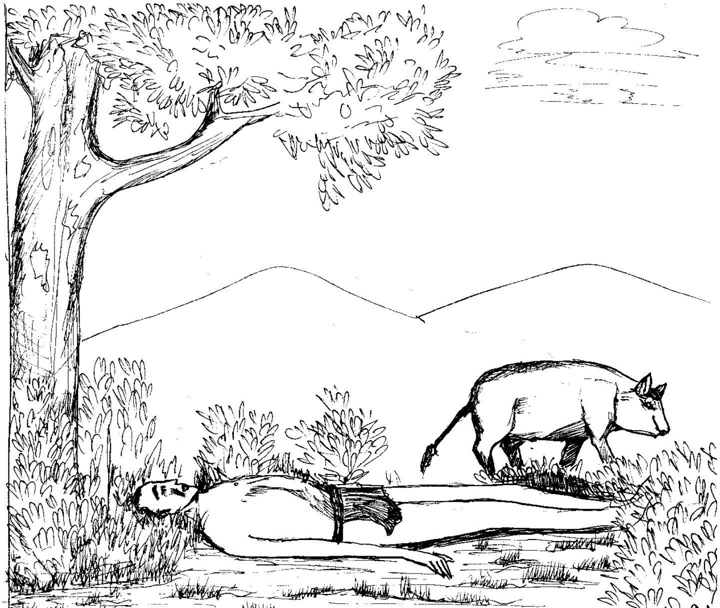

រឿងបុរសធ្វើអង្គប់

១- កាលពីព្រេងនាយមានបុរសម្នាក់ ឈ្មោះទ្រឹត បានធ្វើអង្គប់នៅក្នុងព្រៃ ។ ពេលគាត់ធ្វើរួចរាល់ហើយ អង្គប់នោះជាប់បានតែកណ្តុរមួយ ឬពីរ ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែក្រោយពីនោះមក គាត់ទៅមើលមិនដែលជាប់អ្វីទៀតសោះ។ ទៅមើលព្រឹកណាក៏ដូចជាព្រឹកណាដែរ ។ ហើយគាត់ក៏ត្អូញ ត្អែរថា៖ ហេតុអ្វីបានជាអង្គប់នេះមិនជាប់ស្បែកដរី ស្បែកអីទៅ ? លុះពេលព្រឹកព្រលឹមឡើង គាត់ក៏ទៅមើលទៀតស្រាប់តែឃើញអង្គប់ នោះជាប់ស្បែកដរីមែន ។ គាត់មើលស្បែកដរីនោះចុះឡើងៗ ស្បែក ដរីនោះនិយាយថា៖ នៅចាំមើលស្អីទៀត ម៉េចក៏មិនយក ? ទ្រឹតថា៖ យី! ម៉េចក៏ស្បែកនេះ ចេះនិយាយដូច្នេះ។

២- គាត់ក៏យកទៅ ពេលដល់ ខ្ទមហើយ គាត់ក៏មើលចុះមើលឡើងទៀត។ ស្បែកដរីនោះនិយាយទៀតថា៖ ឯងឈរមើលស្អី? ម៉េចក៏មិនយកទៅដុត។ គាត់ក៏យកទៅដុត ពេលដុតរួចហើយ មើលចុះមើលឡើងទៀត។ ស្បែកនោះថា៖ មើលស្អី?   ម៉េចក៏មិនយកទៅលាង។ គាត់យកទៅលាង ពេលដែលលាងរួចហើយ គាត់មើលចុះមើលឡើងម្តងទៀត។ ហើយស្បែកដរីប្រាប់ថា ៖ មើលស្អី ? ម៉េចក៏មិនយកទៅកាប់ចិញ្ច្រាំ ប្រួងទៅ ។

ទ្រីតក៏ឆ្ងល់ហើយនិយាយម្នាក់ឯងថា៖ ម៉េចបានជាវាចេះនិយាយ យ៉ាង នេះ ? គាត់ក៏យកទៅដាក់ក្នុងបំពង់ឫស្សី រួចហើយប្រួង ចាំប្អូនយកបាយ មកអោយ។ហើយស្បែកនៅក្នុងបំពង់ ឫស្សីនោះកំពុងតែពុះនៅក្នុងភ្លើង ។ ៣- លុះពេលយូរៗទៅស្បែកនោះថា៖ចាំមើលស្អី ? ម៉េចក៏មិនយក ទៅស៊ី ។ យី! យ៉ាងម៉េចបានជាវានៅតែចេះនិយាយទៀត ? គាត់ក៏រក ល្បិចដើម្បីរត់ចេញពីទីនោះ គាត់និយាយថា៖យី! ខ្ញុំដូចជាចង់ជុះអាចម៍ ចាំខ្ញុំទៅជុះអាចម៍បន្តិចសិន គាត់ក៏លួចរត់ទៅ ដល់ ពាក់កណ្តាលផ្លូវ គាត់បានជួបនឹងប្អូនរបស់គាត់ដែលបានយកបាយមកជូន។ គាត់ក៏ ប្រាប់ ប្អូនថា៖ តោះប្អូនយើងរត់ អត់កើតទេ ចំណែកណាស់ ស្បែដីរនោះ ដុត កាប់ចិញ្ច្រាំ ប្រួងរួចហើយ វានៅតែចេះនិយាយទៀត ។ រួចហើយពួកគេ ក៏នាំគ្នារត់ទៅ។ រត់រហូតដល់ដើមឈើធំមួយ។ ពួកគេក៏នាំគ្នាឡើងទៅ លើដើមឈើនោះ។ ចំណែកស្បែកដីរ ដែលនៅឯខ្ទមនោះ ចាំយូរពេកក៏ ដើរទៅតាមទ្រីត។ លុះពេលដល់ដើមឈើធំនោះហើយ ៤-ស្បែកដីរនោះ ក៏និយាយថា៖ ហេតុអ្វីបានជាពួកឯងនៅលើដើមនេះ? ហើយស្បែកដីរ នោះក៏ប្រុងឡើងទៅលើដើមឈើនោះ។ ទ្រីតប្រាប់ថា៖ បើចង់ឡើងអោយ បាតឡើងទៅមុននោះទើបល្អ ។ ស្បែកដីរនោះក៏ឡើង ដោយអោយបាត វាឡើងមុនមែន ហើយស្លក្នុងបំពង់នោះក៏កំពប់អស់ទៅ ។ ទឹកវានោះក៏ កើតទៅជាត្រពាំង

ហើយសាច់វានោះក៏កើតជាត្រីច្រើនមែនទែននៅក្នុងត្រពាំងនោះ ។ ថ្ងៃមួយមានបុរសពីរនាក់ ឈ្មោះលោកខុន និងលោកខ្សេប បានចេញទៅបរបាញ់សត្វនៅក្នុងព្រៃ ។ កំពុងតែដើរទៅ ស្រាប់តែដល់បឹងនោះ ពួកគេមើលទៅក្នុងបឹងនោះ មានត្រីច្រើនណាស់ ។ ពួកគេនិយាយថា តោះយើងត្រឡប់ទៅប្រាប់ អ្នកភូមិរបស់យើង ដើម្បីបំពុលត្រីនេះ ។

៥- ហើយបុរសនោះក៏ត្រឡប់ទៅភូមិវិញ ដើម្បីទៅប្រាប់អ្នកភូមិឲ្យទៅបំពុលត្រី ។ លុះដល់ភូមិហើយ ពួកគេក៏ប្រាប់លោកតា កល់កាណោ (មេកន្ទ្រាញ)ថា៖ លោកម្ចាស់! ពួកខ្ញុំបានឃើញត្រពាំងមួយ មានត្រីច្រើនណាស់។ សូមលោកម្ចាស់ប្រកាសប្រាប់ដល់ អ្នកភូមិរបស់យើង អោយទៅបំពុលត្រីនោះ។ តាកល់កាណោសួរថា៖ តើពិតជាមានមែនឬ? ពួកគេឆ្លើយថា៖ ប្រាកដណាស់ ។ ហើយតាកល់កាណោក៏ចេញទៅប្រកាសប្រាប់អ្នកភូមិថា៖ បងប្អូនទាំងអស់គ្នាអើយ ថ្ងៃស្អែកយើងទៅកាប់វល្លិ“ជីងលេ”ដើម្បីទៅបំពុលត្រី។ លោកខុន លោកខ្សេប ថាមានបឹងមួយដែលមានត្រីច្រើនណាស់ ។ អ្នកភូមិសួរថា៖ តើពិតមែន ឬ លោកម្ចាស់? តាកល់កាណោថា៖ ពិតណាស់។ ពួកគេក៏នាំគ្នាទៅកាប់វល្លិ “ជីងលេ” ហើយពួកគេកាប់បាន ម្នាក់មួយបាច់ៗ ។

៦-លុះកាប់បានគ្រប់ៗគ្នាហើយ ពួកគេក៏នាំគ្នាទៅបំពុលត្រីនោះ។ ពេលទៅដល់ត្រពាំងនោះពួកគេឃើញត្រីច្រើនមែន។ រួចក៏នាំគ្នាបំពុលត្រីនោះ ហើត្រីងាប់ច្រើនណាស់ ងាប់ទាំងធំ ងាប់ទាំងតូច។ អ្នកខ្លះដុតបណ្ដើរស៊ីបណ្ដើរ ។ ស៊ីបានតែបន្តិច ស្រាប់តែរមាស់គ្រប់ៗគ្នា ហើយពួកគេក៏អេះចុះអេះឡើង ស្រាប់តែកើតជាស្បែកដំរីគ្រប់ៗគ្នា ក្រោយមកអ្នកដែលបានស៊ីត្រីនោះ ក៏ក្លាយទៅជាសត្វដំរីទាំងអស់គ្នាទៅ ។ ហើយអ្នកដែលមិនទាន់បានស៊ីត្រីនោះ បានឃើញហេតុការណ៍ចំឡែកដូច្នោះ ក៏លែងហ៊ានស៊ី ហើយពួកគេក៏នាំគ្នាត្រឡប់ទៅភូមិវិញ។ អ្នកដែលកើតដំរីនោះនិយាយថា៖ យី! ហេតុអ្វីបានជាអញ្ចឹង? អ្នកដែលធ្វើទង្វើនេះ វាគ្មានអ្នកណាក្រៅពី ទ្រឹត និង ពៅឡឹត ប្អូនស្រីរបស់វានោះទេ ។ មានតែពួកគេហ្នឹងហើយ ដែលយើងឮថាមានស្បែកដំរីនេះ ។ ហើយអ្នកដែលបានក្លាយខ្លួនជាសត្វដំរីនោះ ក៏នាំគ្នាដើររកទ្រឹត និង ពៅឡឹក ដើម្បី សំលាប់ចោល។ ចំណែកទ្រឹត និង ពៅឡឹត ដឹងថា ពួកដែលកើតជាដំរីនោះកំពុងតែតាមរកពួកគេដើម្បី សំលាបចោល ពួកគេក៏នាំគ្នារត់ឡើងទៅលើដើមឈើធំមួយដែលមានឈ្មោះថា៖(ដើមតាំងឡុង) ។

៧- ពួកហ្វូងដំរីនោះក៏នាំគ្នាដើររកទ្រឹត និងពៅឡឹក។ ពេលដំរីកំពុងតែដើរហើយចោលភ្នែកក្រលេកមើលទៅលើ ក៏ឃើញពួកវានោះ នៅលើចុងឈើតាំងឡុងនោះ។ ដំរីនិយាយថា៖ ហេតុអ្វីបានជាពួកឯង នៅលើចុងឈើ ម៉េចក៏មិនចុះមកដី ?

ពួកគេឆ្លើយថា៖ ពួកខ្ញុំមិនចុះទេ បើសិនជាពួកខ្ញុំចុះដី ពួកឯងប្រាកដជាសំលាប់យើងជាមិនខាន ។ ហើយទ្រីតក៏ជួលសត្វដង្កែន អោយខាំផ្តាច់ផ្លែឈើជ្រុះធ្លាក់ទៅដី។ ដីរឃើញផ្លែឈើស្រស់ល្អ គួរអោយចង់ស៊ី ពួកវាក៏នាំគ្នាយកទៅស៊ីគ្រប់ៗគ្នា រួចក៏ពុលផ្លែឈើនោះងាប់ទាំងអស់គ្នាទៅ។ ពេលនោះមានបុរសម្នាក់ឈ្មោះ សាសិន គាត់ដើរបរបាញ់សត្វក្នុងព្រៃ ហើយក៏បានប្រទះនឹងហ្វូងដីរងាប់នោះ ហើយគាត់និយាយម្នាក់ឯងថា៖ យី! ម៉េចក៏សត្វដីរនេះ ងាប់ច្រើនម្លេះ ?

៨- គាត់ក៏ត្រឡប់ទៅភូមិយ៉ាងប្រញាប់ ដើម្បីទៅប្រាប់អ្នកភូមិ អោយមកប្រលះសាច់ដីរយកទៅបរិភោគ ។ ពេលគាត់ត្រឡប់ទៅដល់ភូមិ គាត់ប្រាប់គេថា៖ បងប្អូនអើយ ថ្ងៃស្អែកយើងទៅប្រលះដីរ ដែលអញបាញ់ងាប់ជាច្រើនក្បាលនៅក្នុងព្រៃ។ អ្នកភូមិថា៖ ឯងកុហកទេដឹង? គាត់ថា៖ ពិតណាស់ខ្ញុំមិនកុហកទេ។ហើយគេសួរថា៖ បើអញ្ចឹង តើយើងនឹងទៅពេលណាដែរ? គាត់ឆ្លើយថាទៅថ្ងៃស្អែកនេះ។ យប់នោះអ្នកភូមិទាំងអស់នាំគ្នាដេក ដើម្បីព្រឹកឡើងទៅប្រលះដីរ។ ចំណែកតាសាសិនវិញគាត់អត់ដេកទេ គាត់រង់ចាំមេឃភ្លឺ។ គាត់រង់ចាំយូរមែនទែន មេឃនៅតែមិនទាន់ភ្លឺ ហើយគាត់និយាយម្នាក់ឯងថា៖ហេតុអ្វីបានជាមេឃក្រភ្លឺម្លេះ? គាត់ក៏ចុះទៅរុកក្តិតមាន់នៅក្រោមផ្ទះទាំងយប់ ដើម្បីអោយមាន់នោះរងាវ

៩- តែមាន់នោះមិនព្រមរងាវសោះ ពីព្រោះមេឃមិនទាន់ភ្លឺ ។ គាត់ក៏និយាយថា៖ ហេតុអ្វីបានជាឯងមិនរងាវ អាមាន់ចង្រៃ ? ហើយគាត់ដើរចុះដើរឡើងៗ រង់ចាំមេឃភ្លឺ ។ ពេលដែលមេឃជិតភ្លឺ គាត់ងងុយដេក ក៏ឡើងដេកទៅលើផ្ទះ ។ លុះដល់ពេលភ្លឺ ព្រឹកព្រលឹមស្រាងៗ អ្នកភូមិ ទាំងអស់នាំគ្នាក្រោកឡើងដើម្បីទៅប្រលះដំរីរបស់តាសាសិននោះ ។ ហើយពួកគេហៅតាសាសិនថា៖ អឺ! តាសាសិន! តោះទៅប្រលះដំរី តែមិនឃើញតាសាសិន ចុះមកទេ ពួកគេក៏កាប់សរសរផ្ទះរបស់តា សាសិនស្ទើរតែចង់ដាច់ រួចហើយពួកគេក៏នាំគ្នីគ្នាទៅមុនអស់ទៅ ។

១០- ហើយគេក៏ប្រលះយកសាច់ណាដែលល្អៗ យកទៅអស់ទុកតែឆ្អឹងធំៗ។ ប្រលះរួចហើយ ពួកគេក៏នាំគ្នាត្រឡប់ទៅផ្ទះរៀងៗខ្លួន។ លុះដល់ថ្ងៃរះងខ្ពស់ផុតចុងឈើហើយ តាសាសិននោះទើបតែ ក្រោកពីដំណេក ពេលគាត់បានឃើញថ្ងៃរះខ្ពស់ គាត់ក៏ស្ទុះលោតចេញពីផ្ទះ ហើយផ្ទះក៏បាក់សង្កត់ពីលើគាត់។ គាត់ក៏ថ្ងូរថា អាចោរចង្រៃ អាជេរអំរាយ អាណាធ្វើបាបខ្ញុំយ៉ាងនេះ? ថារួចហើយគាត់ក៏ក្រោកឡើងដើរទៅប្រលះដំរី ពេលទៅដល់កន្លែងនោះគាត់ឃើញគេប្រលះសាច់អស់រលីង នៅសល់តែឆ្អឹងគ្មានសាច់សោះ ។

១១- ហើយតាសាសិន គាត់រកមើលកន្លែងណាក៏អត់ឃើញមានសាច់ សោះ ឃើញនៅសល់តែឆ្អឹងតែប៉ុណោះ គាត់ក៏ដើរប្រមូលយកឆ្អឹង ដរី នោះ លេបចូលក្នុងមាត់ទាំងអស់។ រួចគាត់ក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះ ដោយ ពោះ កាប៉ែង កាប៉ោងពេលទៅដល់ផ្ទះ គាត់ធ្វើការអ្វីក៏មិនកើតទេ គាត់ក៏ដេក ស្តូកនៅតែក្នុងផ្ទះ ។ ក្រោយមកទៀតគាត់ឈឺពោះ ចង់ទៅជុះអាចម៍។ ពេលគាត់កំពុងអង្គុយជុះអាចម៍ អាចម៍នោះវាមិនចេញសោះ គាត់ខំ ប្រឹងជុះមែនទែន តែអាចម៍នៅតែមិនចេញសោះ ។ គាត់ចុកពោះខ្លាំង ណាស់ ហើយគាត់ក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ។ ពោះរបស់គាត់ ឈឺកាន់តែ ខ្លាំងឡើងៗ។ ធ្វើអោយតាសាសិន ហូបបាយក៏មិនបាន សំរាន្តក៏មិន លក់ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាគាត់និយាយថា ៖ យី!តើ អញត្រូវធ្វើ យ៉ាងម៉េចទៅ?គាត់ក៏ប្រើគេអោយទៅអញ្ជើញអារក្សលលក។ ហើយ គក៏ទៅអញ្ជើញអារក្សលលកមក ដើម្បីស្តោះឲ្យគាត់។

១២-អារក្សលលកនោះមើលចុះមើលឡើ រួចនិយាយប្រាប់ថា៖ លោក តា សាសិនឯងគ្មានជំងឺអីទេ មានតែឆ្អឹងដរីទេ នៅក្នុងពោះនោះ។ តា សាសិនក៏ស្រែកថា៖ ឆ្អឹងដរីម៉ែឯងស្អី អ្នកណាចេះលេបឆ្អឹង!។ គាត់ក៏ ចាប់អារក្សលលកនោះគ្រវាត់ចោលទៅខាងក្រៅ។ ឯអារក្សលលកនោះ ក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះវាវិញ។ តាសាសិនឈឺកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ។ គាត់ប្រើគេ អោយទៅយកអារក្សក្អែកម្តង។

គេក៏ទៅអញ្ជើញអារក្សក្អែកមែន។ ហើយអារក្សក្អែកនោះថា៖ គ្មានជំងឺអីទេ មានតែឆ្អឹងជីរដែលនៅក្នុងពោះឯងនោះ ។ ឆ្អឹងជីរម៉ែឯងស្អី តើមានអ្នកណាចេះលេបឆ្អឹង? ។ គាត់ក៏ចាប់អារក្សក្អែកនោះ បោះចេញទៅក្រៅទៀត ។
១៣-អារក្សក្អែកនោះក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះវាវិញ។ ហើយតាសាសិន ឈឺក៏កានតែខ្លាំងលើសដើមទៀត ។ គាត់ក៏ប្រើគេអោយទៅយក អារក្សកេងកងទៀត។ គេក៏ទៅអញ្ជើញអារក្សកេងកងមក ។ ហើយអារក្សកេងកងនោះ មើលចុះមើលឡើង វាប្រាប់ថា៖ លោកតាគ្មានជំងឺអីទេ មានតែឆ្អឹងដែលនៅក្នុងពោះលោកតានោះ។ ហើយគាត់ក៏ជេរអារក្សកេងកងនោះថា៖ ឆ្អឹងម៉ែ ឆ្អឹងឪឯងស្អី? តើមានមនុស្សណាដែលចេះលេបឆ្អឹងឆ្អែងនោះ? ។ ហើយគាត់ក៏ចាប់ក អារក្សកេងកងនោះយកទៅបោះនៅខាងក្រៅ។ អារក្សកេងកងនោះក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់វាវិញ។
១៤- តាសាសិននោះឈឺកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ស្ទើរតែស្លាប់ ពេលនោះគាត់ក៏ប្រើគេអោយទៅអញ្ជើញអារក្សកណ្តុរទៀត។ អ្នកភូមិនោះក៏ទៅអញ្ជើញ អារក្សកណ្តុរ ដើម្បីស្តោះគាត់អោយបានជាឆាប់ៗ។ ហើយអារក្សកណ្តុរ នោះមើលចុះមើលឡើង ក៏កុហកថា៖ លោកតាគ្មានជំងឺអ្វីទេ មានតែព្រះទឹកនៅកន្លែងដែលលោកតាងូតទឹកនោះ។ តាសាសិននោះនិយាយថា៖ អឺ! នេះទើបគេថាអារក្ស សក្តិសិទ្ធ ចេះពិតប្រាកដប្រជាមែនទែន ។

គាត់និយាយទៅកាន់អារក្សនោះថា៖ សូមលោកយាយអារក្សសក្តិសិទ្ធ
មេត្តាជួយសង្គ្រោះ ជួយប្រោសជំងឺរបស់ ទូលបង្គំអោយជាផង ? ។
១៥-គ្រូកណ្តុរនោះថា៖ ឥឡូវនេះសូមលោកតាឯងដេកអោយស្រួលចាំ
ខ្ញុំស្ដោះអោយលោកតា ។ រួចកណ្ដុរក៏ចូលទៅក្នុងពោះគាត់ ហើយខាំ
កកេរ ឆ្អឹងជំរឺនោះឲ្យម៉ត់ខ្ទិច ដល់ពេលជិតអស់ដង្ហើម វាក៏រត់ចេញមក
ក្រៅ ពេលមានកំលាំងវិញ វាក៏ចូលទៅម្តងទៀត លុះដល់ឆ្អឹងនោះម៉ត
អស់ហើយ ពោះរបស់គាត់ក៏ ស្រកតូច ដូចមនុស្សធម្មតាវិញ ។
១៦-ពេលនោះគាត់ចង់ទៅជុះអាចម៍ទៀត ។ គាត់ក៏ទៅជុះអាចម៍នៅឯព្រៃ
ជាយភូមិ គាត់ក៏បែរគូថឡើងលើ លេចអាចម៍ព្រួស....... ឡើងទៅលើ
មេឃ សុទ្ធតែកំទិចឆ្អឹងទាំងអស់។ គាប់ជួនពេលនោះជ្រូករបស់នាងពៅ
ឡឹកឃើញគាត់ជុះអាចម៍ វាក៏មកស៊ីអាចម៍នោះ ហើយគាត់ ក៏ចាប់ជ្រូក
នោះលេបទាំងរស់។ ជុះអាចម៍រួចហើយ គាត់ក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះគាត់វិញ។
ជួនពេលនោះ មានក្មេងពីរបីនាក់ដើររកបាញ់សត្វកណ្តូប ហើយក្មេងនោះ
និយាយទៅគាត់ថា៖ លោកតា តើស្អីនៅក្នុងមាត់លោកតា នោះដូចជា
កន្ទុយជ្រូក? តាសាសិនគាត់ខឹងណាស់ ក៏ជេរពួកក្មេងៗទាំងនោះថា៖

១៧- កន្ទុយជ្រូកក្លួយម៉ែឯងស្ទី ? តើមានមនុស្សណាដែល ចេះលេប ជ្រូកទាំងរស់? គេបៀមស្លាមួរទេតើ! ។ លុះដល់ពេលព្រឹកឡើង នាងពៅទ្បីកក៏វាយស្នូក ហៅជ្រូកមកស៊ីបាយ ។ តាមធម្មតាជ្រូករបស់នាងវាយតែម្តងវាមកហើយ ។ ព្រឹកនោះនាងវាយស្នូកជាច្រើនដងហើយនៅតែមិនឃើញមកសោះ។ ហើយនាងពៅទ្បីកក៏និយាយថា៖តើជ្រូករបស់ខ្ញុំវាទៅណា ? ខ្លាខាំស៊ីបាត់ហើយទេដឹង ? នាងក៏វាយស្នូកនោះ វាយហើយវាយទៀត ។ ពេលនោះជ្រូកដែលនៅក្នុងពោះ តាសាសិនវាឮម្ចាស់របស់វា វាយស្នូកជាទំលាប់ហៅមកស៊ីបាយ។ វាក៏កំរើកកាត្រើកធាក់ពោះតាសាសិននោះ រួចវាក៏រ័ធជាមួយនឹងខ្នាយរបស់វា ធ្លាយពោះតាសាសិន រួចហើយវាក៏រត់ទៅផ្ទះរបស់ម្ចាស់វាវិញ ។ ចំណែក តាសាសិន គាត់ក៏ស្លាប់នៅនឹងកន្លែងនោះហើយ ។

ចប់

សៀវភៅរឿងព្រេងនិទានអំពី **“បុរសធ្វើអង្គប់”**

របស់ជនជាតិទំពួន ខេត្តរតនគិរី

បោះពុម្ពលើកទី២ ចំនួន ១០០ ក្បាល

ខែ មិនា ឆ្នាំ ២០០៦

បើចង់បានពត៌មានបន្ថែមទៀត

សូមទាក់ទងមកតាមអាសយដ្ឋានខាងក្រោមនេះ

អង្គការសហការ (ICC)

P.O BOX 612

ភ្នំពេញ កម្ពុជា

Tel : 023 215 200 / 023 213 310

ឬ

P.O BOX : 890003

បានលុង ខេត្តរតនគិរី

Tel : 075 974 029

A folk tale written in Tampuan language of Ratanakiri province, Kingdom of Cambodia. Second printing,100 copies, March 2006. For more information or copies contact the address above.

ការបោះពុម្ពសៀវភៅនេះ អាចធ្វើទៅបានដោយមានការជួយថវិកាពី

រដ្ឋាភិបាលជប៉ុន ។

The printing of this book was made possible by a grant from Japanese government.

From
the People of Japan

IC
អង្គការ
សហការ

ទ០១១អស

Prepared for first online distribution in March 2015 by

អង្គការសហការអន្តរជាតិកម្ពុជា
International Cooperation Cambodia
P.O. Box 612, Phnom Penh, Cambodia
Tel: 092-469-934 / 075-974-029
info@icc.org.kh
http://www.icc.org.kh

This work is dual licensed under either of these Creative Commons licenses:

- Attribution-ShareAlike 4.0 International License.(Cc-BY-SA) To view a copy of this license, visit http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/.
- Attribution-NonCommercial-ShareAlike (CC BY-NC-SA) To view a copy of this license, visit http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format
Adapt — remix, transform, and build upon the material
for any purpose, even commercially.
The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following terms:

Attribution — You must give appropriate credit, provide a link to the license, and indicate if changes were made. You may do so in any reasonable manner, but not in any way that suggests the licensor endorses you or your use.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.

No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.